

τὰ έκατον μύρια τῶν ἀστέρων, τῶν ὅποιων τὸ πλήθος καὶ αἱ ἀποστάσεις τόσον σὲ τρομάζουν, καὶ οἱ ὅποιοι τόσον ἀπέχουν ἄλληλων, ὡς τε τὸ φῶς τὸ τρέχον κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ὅπως φθάσῃ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, λογάριάζουν ὅτι χρεὶ ἀζεται δέκα χιλιάδες ἔτη. — ὄλοχληρος λοιπὸν ἀυτὸς ὁ οὐράνιος στρατός, τοῦ ὅποιου μόλις κατορθοῦμεν διὰ τῶν τηλεσκοπίων μας τὴν ἀπαριθμησιν, ἀποτελεῖ ἕνα μόνον σωρόν, ὃνομαζόμενον Γαλαξίαν: τοιούτους δὲ σωροὺς γνωρίζομεν χιλιάδες τώρα.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ εἶπες ἀπὸ πρίν, ὅτι σήμερον θὰ ἔχουν θαυμαστότερα πράγματα ἀπὸ δόσα μοῦ δηγήθης προηγουμένως. Ἀλλ' εἰς ποίαν ἀπόστασιν ἀπὸ ἡμᾶς εὐρίσκονται οἱ νεφελοειδεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τόσους κόσμους ἀστέρων, ἀφοῦ δὲ ἴδιος μας κόσμος κατέχει τόσην θεσιν;

— Εὔκολος ἡ ἑρώτησις δύσκολος δῆμας ἡ ἀπάντησις: "Αν σοῦ εἴπω τοὺς ἀριθμούς, τοὺς ὅποιους ὑποθέτουν, δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃς, αφοῦ καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ἴδιαν ἀκόμη τῶν φαίγονται φαντασιαῖς, ωστε δὲν τολμῶ νὰ τους ἀναφέρω. Φαντάσου ὅτι λέγουν, ὅτι τὰ ταξείδια τοῦ φωτὸς ἀπὸ τοὺς νεφελοειδεῖς διαρκοῦν διακοσίας χιλιάδας, τετρακοσίας, ἑπτακοσίας χιλιάδας ἔτη! Ἀπὸ μερικούς τὸ φῶς διὰ νὰ ἔλθῃ χρειάζεται ἔκατον μύρια ἔτη! Ἀρκεῖ λατπόν νὰ γγωρίζῃς μόνον ὅτι ἡ ἀπόστασις τῶν νεφελοειδῶν είναι τόσον μεγάλη, ώστε εἶναι δύσκολον καὶ νὰ ἐπιγειρθούν σπῶς τὴν λογαριάζουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Mass) A. S. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΤΗ μικρὰ Διδασκάλισσα αὐτῆς τῆς σπηλιᾶς ἀκολουθεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ἡξύρῃ, τὸ Φροβελιανὸν σύστημα, καὶ διδάσκει τὴν μαθήτριαν τῆς εἰς τὸν κήπον.

ΤΗ μαθήτριά της είναι ἀπλούστατα μία κούκλα, ἡ οποία ἔχει δύο μεγάλα ἐλαττώματα· Πρῶτον, δὲν πληρόνει δίδακτρα, καὶ δεύτερον δὲν ὄμιλει.

Διὰ τοῦτο ἡ μικρὰ διδασκάλισσα εἶναι ἥταν γκαμαρένη σχῆμα μόνον νὰ τὴν διδάσκῃ χάρισμα, ἀλλὰ καὶ νάπαντα αὐτὴ ἀντιτῆς μαθητρίας της. Η ἀλήθεια είναι ὅτι ἀλλοιόν την ὄλιγον τὴν φωνὴν της, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ ἡ κούκλα.

ΤΗ μικρὰ διδασκάλισσα δανσίζεται τὴν σοφίαν της ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὅποιος κάμνει μάθημα εἰς τὸ σπίτι καὶ κάποτε ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς. Πλέον ωραῖα συγκρατεῖ εἰς τὴν μηνήν της αὐτὰ τὰ μαθήματα, καὶ πόσον τελείως τὰ κάμνει σαλάταν,

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Ο Μίμης μοῦ εἶπε πῶς ὁ Θεὸς τὰ στέλνει 'ετὴν Πόλη καὶ τα βάζουν 'ετούς μιναρέδες' μὰ δὲν τὸ πιστεύω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: — Πιθανόν!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Ἄ μπα! ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς τὰ κόδει κομμάτια καὶ τὰ κάνει ἀστέρια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: — Ἀδύνατο!

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Γιατί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: — Μὲ τότε ταστέρια θὰ ἔταν κίτρινα ὅπως τὸ φεγγάρι· ἐν ὧ ταστέρια είνε, βλέπεις, ασημένια.

Δὲν ἔχουσα τί ἀπήντησεν ὁ Μπέμπης.

ΜΥΡΙΖΕΙ... ΑΘΗΝΑ!

εἰμι πορεύετε γὰρ κρίνετε ἀπὸ τὸ σημερινὸν μάθημα τῆς κούκλας:]

Η ΔΙΑΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ: — Πόθεν παράγεται, δεσποινίς, ἡ λέξις Σὲ πτέμπρος; Η ΚΟΥΚΛΑ: — Απὸ τὸ λατινικὸν σὲ πτέμπρος, τὸ ὅποιον σημαίνει ἐπτά.

Η ΔΙΑΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ: — Πολὺ καλά· ωστε λοιπὸν σημαίνει; . . .

Η ΚΟΥΚΛΑ: — Σημαίνει ἑδομός μὴν τοῦ ἔτους.

Η ΔΙΑΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ: — Λαμπρά· καὶ διατί ὄνομάζεται αὐτὸν;

Η ΚΟΥΚΛΑ: — Διότι εἶναι ὁ ἔνατος.

Η ΔΙΑΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ: — Εὔγε, ἄριστα!

ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΦΕΤΓΓΑΡΙΑ

[Τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου τούτου είναι ο μικρὸς Μπέμπης καὶ ἔνας Κύριος, φίλος τοῦ πατέρα του, πολὺ πολὺ γέρος, που πήγεν εἰς τὸ σπίτι γά τους ἴδη.]

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Δέν μου λέεις, σὲ παρακαλῶ, εἶνε πολλὰ φεγγάρια· σὲ τὸν οὐρανό;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: — . . .;

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; Ἀφ' οὐ κάθε μῆνα ἔχωμε κατανούρητο φεγγάρι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: — Τί σημαίνει αὐτὸν;

διακοπαὶ ἐτελείωσαν. Μοῦ μυρίζει . . . Αθήνα καὶ σχολεῖο.

Άμα τὸ ἔχουσεν αὐτὸν δι-μικρὸς Τάκης, ἔγινε μελαγχολικώτατος, ὅπως ὁ Ηέτρος τοῦ τελευταίου Διαλόγου τοῦ κ. Φαίδωνος. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, διτὸς ἔδει αφέθη εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ εἰς τὸν ὀδρανῆ φεμβασμόν. . . Ήρχεις να ἐργάζεται.

Καὶ ἴδιον, τὴν ὄλην ἡμέραν, ὁ πατέρος τοῦ τὸν ὄλεπει νὰ μάζευῃ ἐπιμελῶς καὶ νάποκομίζῃ μὲ τὸ ἀμάξικον τοῦ κήπου, ὅλα τὰ ἔνηρα φύλα ποῦ εἴχαν πέσει.

— Τί κάμνεις ἔκει, παιδί μου; τὸν ἔρωτα. Κοπιάζεις ἔσυ, γιὰ νάπαλλαξέης ἀπὸ τὸν κήπουρο;

— "Οχι, μπαμπά, ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, ἀλλὰ γιὰ νὰ μή σου μυρίζῃ... Ἀθήνα!

ΑΜΙΔΑ ΨΕΥΤΩΝ

Πάντα ἔνα φεγγάρι εἶναι 'ετὸν οὐρανό.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ: — Τότε λοιπόν, τί γίνονται τὰ παληὰ φεγγάρια;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σκεπτικός): — Τί γίνονται τὰ παληά; . . . ναι . . . δὲν ξέρω. . .

1900

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

ΜΑΘΗΜΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Τὸ βρόδυ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἡ μητέρα τοῦ Φασουλάκη, ἐπῆρε τὸ παιδάκι της, καὶ τώρα γυρνοῦν 'ετὸ σπίτι, χεροπιασμένοι, χαρούμενοι καὶ οἱ δύο.

Εἶνε χειμῶνας, τὰ δένδρα δὲν ἔχουν πιὰ οὔτε ἔνα φύλλο. Η Σελήνη ἀνοίκει καλά τὸ αριστερό της μάτι, καὶ μὲ τὸ φάιδρο, φιλικό καμαρόνει τὴ μητέρα μὲ τὸ παιδάκι, ποῦ πηγαίνουν.

Τρεῖς γέροι κόρακες κάθουνται 'c ἔνα κλαδί, καὶ τους φάλλουν ἔνα τραγούδι, καθὼς περνοῦν ἀπὸ ἐμπρός των.

Φαντάζονται ὅτι ἔχουν τὴν ὠραιότερη φωνὴ τοῦ κόσμου.

— Τί ἀσχημα ποῦ κο ἀζουν! εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὁ ὅποιος δὲν παραδέχεται τὴν ἰδέαν των.

— Χά, χά, χά! κάνουν οἱ κόροκες κο ἀζουν! εἶπεν ο Φασουλάκης.

— Κάτισης. — Ολο τὸ καλοκαΐρι ἔλειπα τὸν Πόρο.

— Κάτισης. — Κ' ἐγώ ετὴν Αἴγινα.

— Κάτισης. — Ο θαλάσσιος ἀγρός φελελεῖς. Ιδές, καϊμένε, πῶς είμαρισα!

— Κάτισης. — Μπα! Εγώ έμαρισα περισσότερο ἀπὸ σέ.

— Κάτισης. — Οχι δά! ἐγώ είμαι δυό φορες πετύ μαρος:

— Κάτισης. — Εμέγαν θὰ μου πῆς, που τώρα δὲν ακουσα ἔνα κύριο γὰ λέγη σ' ἔναν ὄλλο: « Κύτταξε ωτὸ τὸ παιδίστοιχηματίζω πῶς είναι ἀράποπουλο! »

— Κάτισης. — Μπα! Αμή ἀν σου τῷ τέλουσα ἐγώ; . . .

— Κάτισης. — Τί δηλαδή;

— Κάτισης. — Νά, πρὸ δίλιγου μ' ἐπλησσαεν ενας Αράπης, — μα ἀληθηνὸς Αράπης, ζέρεις, — καὶ μου εἶπε: « Καλέ, με μπογιὰ τῶν παπουτσιών αλείφεσαι σύ, που κατόρθωνται εἰσαγάγειν σύ, που μαρούσας ἀπὸ ἐμέ; »

— Κάτισης. — Ε, δ μαρος ε Κωστής ενικήθη!

ΠΑΠΙΕΣ ΜΕ ΚΑΠΕΛΑ

Μου διηγήθησαν ἔνχαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ μικροῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τοῦ νιού τοῦ Διαδόχου μας.

— Χά, χά, χά! γελοῦν τώρα καὶ οι βάτραχοι· κρωύζονται εἰπει τοῦ μηρού.

— Είτε κρωύζετε είτε κο ἀζετε, ἡ μουσική σας είνε πάντα σχοινη καὶ ἀνυπόφορη! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης.

— Είτε κρωύζετε είτε κο ἀζετε, ὁ μουσική σ

Βράχος μὲ τὴν Λιγυαίαν Ἀθηνᾶν, Ναυτόπαιδα καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγράπτης — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μὲ τὸν Νοσταλγὸν "Ἐλλῆνα" — ἡ Λιονούσκη εἰς Δίρφη μὲ τὸ Κύμα τῆς Σαλαμῖνος. Ἀρουτήν Καρδιάν καὶ Ἀκτίλιον τῆς Βρέμης — Σέλενος καὶ Κερανύδης μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδου καὶ Αργονήν Σορόκτραν — τὸ Αργορούρον Νέσως μὲ τὴν Μυστηριώδη Φύσην, Κίχλαν καὶ Καϊάφαν.

Ἄπο ἐναὶ γλυκῷ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μικρὰν Χωριαπούλων (ἐστειλαὶ πῶ, πῶ, τὶ μαθήματα! νὰ ίδουμε, θὰ εὐτὸσκης καρὸν νὰ μου γράψῃς κάποτε; νὰ σου πῶ, καὶ ἔγινε ἔνελκα μὲ τὸν κυνηγὸν τοῦ Ἀνανία, που τὰ πούλια τὸν εὐρέθηκαν μὲ κομμάτων γλῶσσες!) Κορτικὸν Ναυτόπαιδο (λαύτον, δταν μὲ τὸ καλὸν θὰ γίνουν οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου καὶ θὰ ησυχάσετε, νὰ μου γράψῃς συχνότερα μὲ συριθάλλης οὐδούν περὶ τῆς αὐτῆς μου· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖς πολὺ-πολὺ ποὺ την ἐνθυμήσῃ) Μεσολογγάκι (δικ. Φαίδων ἔχαρι τοὺς σου ήρεσος τόσον διάδοχος του «Ἐν τῷ πίπτουν τὰ φύλλα...») Ψάρι τῆς Επράς, Λεοπάρδαλη, Λευκοκονιάργον Λιγυαίον, Νεαρὸν Μοναστικόν, Μαργαριτόφρορον (πάντοις, δοσίς μου ἔγραψες σου ἀπόντησα τὰ Μ. Μυστικά σου τὰ στέλλω τώρα εἰς Χίον αἱ πρατάσεις σου θὰ δημοσιεύσουν διλαὶ βαθηθόν, σ' εὐχαριστῶν θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργειας καὶ τὰ εξοπλώματα) Ἀστροῦ Ἀραπάκη (χαρὸν που τοῦ ἔγινες καλά, καὶ νὰ μου γράψῃς!) Μικρὰν Φιλοπερίγρορον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς βέβαια, καλλιὰ ἀργὰ παρὰ ποτέ) Ἀργηγὸν τὸν Μολυβέτιων Στρατιωτῶν (ἐστειλαὶ) Κορτικὸν Κάσταρον (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺν δὲ σου ἔγραψε καὶ μὲ τὸ χέρι της, δπως θέλεις, ἀλλ' αὐτὰς τὰς ημέας τῆς πονεῖ τὸ δέρμα;) Ἀράκη τὸν Γαλατερῆν (ἐστειλαὶ) Ἐρδοτὸν Ψαοιάνην, Επαριγόν Ζωῆρ (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν συστασιν, ἀν δὲν σου ἀπήντησα τόπε τὰ βέβαια, δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου διλγα ἡ πολλά, πάντοτε) Χαριτωμέτρο Ναυτάκη, Νεαρὸν Ζωγράφον, Πορτοκάπα τῆς Μαργηνίας (δὲ δόποις δὲν κατορθώνει νὰ μου γράψῃ, παρὰ δοσίς ἔχει νὰ ζητήσῃ πιποτε;) Ισημεριόν τὸν Κόδομον Ζαρτζή, Κυνιόν Ηρεδρον (δέ δοτος εἰδε μετὰ χαρᾶς διὰ τὰ περιστέρες βραβεῖα τῆς Κυριακῆς τοῦ ἐπιπλάνου ἄροια;) Σ. Μαράρην κτλ. κτλ.

Εἰς διας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7. Οκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διά λίνεις στέλλονται μεχρι τῆς 27 Νοεμβρίου Ο χώρη τῶν λίνων, τελ τοῦ διοπού διὸν νὰ γάρωσε τας λίνεις ταν οἱ διαγνωμένοι πωκεῖσιν τῷ Παρετύρι καὶ εἰς φατέλους, δια ταντος ποιει το. 1

508. Λεξιγρίφος
"Αν προτιμᾶς δύο φοράς, θὰ δὲς ἐπει τέλος μίαν, Καὶ δυσκολεύεσι ποιό... ρωτᾶς τὸν Ἀνανίαν.
Εσταλη ἀπὸ τὸ Χουστφαρο
509 Συλλαβόγριφος.
Εμπρὸς εἰς ἔνα ποταμὸν δὲν γράμμα ἐὰν κολήσῃς, Αρχαίαν πόλιν παρευθύνεις, πλουσίαν, θανατησικόν.
Εσταλη ἀπὸ τὸ Ρωθίου Υπεναρδον

510. Στοιχειόγριφος.
Χωρὶο μικρὸ ποὺ ἀκούστηκε
Στὸν διτυχὸ μας πόλεμο,
Μὲ ταῦ γινεται φάρμακο
Μά. Ὡχι... για πονόλαιμο.
Εσταλη ἀπὸ τὸ Μεσανθίου Ρόδου.

511. Ρόμβος.
Π
★ H ★
★ Δ ★ ★
Π Η Δ Α Σ Ο Σ
★ ★ Σ ★ ★
★ O ★
Σ
Εσταλη ἀπὸ τὸ Μορογενός

512. Πρόβλημα
Νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 100 διὸ πράξεων, εἰς τὰς ὅποιας νὰ μεταχειρίσθη τὶς ἐφάπεις τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.
Εσταλη ἀπὸ τὸν Ιστορικὸν Παλαιόδον

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Ιαταστημάτων Ανεστη Κωνσταντίνου 1900.

δίκουν τοὺς φίλους μου νὰ μου γράψουν τὰ φράσεις τῶν γραμματάκια! [Ε] διὰ τὸ σημερικόν.) Λοξίαν.
Ἀεροναυτοπούλων (βεβαίως θὰ τὴν συμπεριλάβω! Ἀγρούπον Καρδιάν, ἡλιός ἔχεις, διτοὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γινάριζε τὸν "Ανανίαν" τῆς Βρέμης — Σέλενος καὶ Κερανύδης μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδου καὶ Αργονήν Σορόκτραν — τὸ Αργορούρον Νέσως μὲ τὴν Μυστηριώδη Φύσην, Κίχλαν καὶ Καϊάφαν.

513. Επανάρθωσις στέχων

Ἡ κατατέρω φράσις νὰ γίνη τετράστιχον, δημοκαταληκτούτων τῶν στίχων, τοῦ πρώτου μὲ τὸν τρίτον καὶ τοῦ δευτέρου μὲ τὸν τέταρτον:

"Οστεὶς τὸ κακὸ δίδει ἀγριότερον ἀρτί καλοῦ, ἔχει καρδιάν ιοβόλον καὶ δειλοῦ δρεως."

Εσταλη ἀπὸ τὴν Αιγαίων

514. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κατατέρω γραμμάτων ναπατελεσθοῦν τὰ δύναματα τεστών ελληνικῶν ποταμῶν:

ΑΔΑΕΕΕΗΠΑΛΟΟΠΡΕΣΣΥΓΤΦΧΩ

Εσταλη ἀπὸ τὸ Αιγαίον Κάρβουρο

515. Ακροστίχεις.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τὸν ζητουμένων λέξεων συγκριτίσον τόνομα Τιτάνος.

1. Βασιλεὺς τοῦ Ἀργού. — 2. Πτηνὸν ωράτον — 3. Θηρίον. — 4. Ηφαίστειον. — 5. Χόρα τῆς Αστίας.

Εσταλη ἀπὸ τὴν Αιγαίων

516. Φωνηντόλιτουν.

τ-ν-κ-μ-ν-δμ.

Εσταλη ὑπὸ τὸν Ιπποτὸν Γενίτελαν

517. Γρήφος Τυδεύκης.

12 (ἄρθρον) — π4 (ὄνομα) — π7 (ρῆμα) — π3 (ἀντωνυμία) — τ1 (ἄρθρον) — π4 (ὄνομα) — π1 (ἄρθρον) — π3 (ὄνομα). — Εσταλη ἀπὸ τὴν Κοραλλία Μασσαί

Εσταλη ἀπὸ τὴν Κοραλλία Μασσαί

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πενικατῶν Μακρινῶν τῶν φύλλων 34 καὶ 35.

414 Κάτορις (κάτα-οίς) — 415. Μένων-Μένων. — 416. Αρτῶ-Αργώ. — 417 Ψυχος-Ψυχή.

418. ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΙΓΑΙΟΝ 419. Τὸ τέλος ἐπιστο-

Ζ Ι Ν Ω Ν φει τὸ ἔργον. (Η ἀνά-

Ι Ι Ν Δ Ο Σ γνωσίς γινεται ἐκ τὸν

Ι Ω Ν Α Σ κατω πρὸς τὰ ἄνω, δε-

Ν Ι Ο Β Η έισθεν καὶ ἀριστερόθεν

ἐναλλάξ.) — 420. Ο

πλούτος χωρὶς φρόνησιν καὶ εὐγενῆ καρδιάν,

— οὔτε ὑπότιμη γεννᾶ, ἀλλ' οὔτε εύτυχαν.

— 421-425. Τὴν ἀνταλαγὴ διὰ τοῦ γράμματος Η οὐρανοτοπίου ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου. Καὶ πρὸ τοῦ Γαλιλαίου θύμως, ἐγνώριζον εἰς αστέρας.

— Ζήτημα τηλεσκοπίου, καὶ ἡ ιστορία

τῶν ἀρχίζει ἀπὸ τῆς πεζής χρήσεως

τοῦ τηλεσκοπίου ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου. Καὶ πρὸ τοῦ Γαλιλαίου θύμως, ἐγνώριζον εἰς αστέρας.

— Ολίγον κατ' ὀλίγον λοιπὸν ἔγινεν ἀρκετό.

— Τὸ ἔργον δύμως ἐξηκολούθησεν ἔκπτωση

καὶ ἔξακολούθησεν ἀκόμη, καὶ γίνονται πάν-

τοτε σού θέσεις εἰς τὴν Ακαδημίαν τῶν Ε-

πιστημῶν κατάλογον τριάκοντα γεφε-

λευκά νεφύδρια μὴ ἔχοντα σταθε-

ρόν μορφήν, τὰ ὅποια εὐκόλως

διεκρίνονται ἀνέντη τηλεσκοπίου. Οὐ-

δεῖς δύμας ἔδιδεν εἰς αὐτὰ προσο-

χήν, ἐπειδὴ δὲν ηδύναντο τὸ πα-

ραμικόν να εἴπωσι πρὸς εἰςήγη-

σίν των. Κατὰ τὸ 1612 μόνον,

δύο ἔτη μετελείσθησαν τὸν μεγάλον Ολλαν-

δόπαιδος, καποιος Σίμων Μάρος

ἔσκεψην νὰ μεταχειρίσθη τηλε-

σκόπιον. διὰ νὰ σπουδάσῃ τὸν

πρώτων γεφελούδην, ὃ δόποιος εἰχεν

ἐπισύρη τὴν προσοχὴν τῶν α-

στρονόδιων, καὶ παραμοιώσα τὴν

λάμψην τοῦ πρὸς τὴν λάμψιν λυ-

γχίας εὐρισκομένης ὅπισθεν λευ-

κοῦ κερατίνου φύλου. Μετὰ τε-

σαράκοντα τέσσαρα ἔτη, ὁ Ούγυ-

γενς διὰ τοῦ μεγάλου τηλεσκοπίου

τοῦ ἀνέκαλυψε τὸν τηλεσκοπό

τῶν οὐρανών τηλεσκοπίου, τὸν

τηλεσκοπό τηλεσκοπίου τοῦ οὐρανού.